

ANNA KAIJA

EDEN ZAISTO

KRISTALLIN LAPSET

Maan mahti (2015, 2017)

Tulen tahto (2017)

Veden vaisto (2018)

MUUT TEOKSET

Kymmenen kulmaa – Type & Tellin novelliantologia (2017)

Missä sydän (2017)

ANNAKAIJA

*V*EDEN *V*AISTO

© 2018 Anna Kaija

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-800-331-1

Kansikuva: © 2017 Eveliina Kronqvist

Maailmankartta: © 2018 Anna ja Mika Kaija

Keskeisiä henkilöitä

Kristallia herättämään lähteneet

Lady Momi	Lady Momin vastuulla on kiertää kaikissa voimakristallien temppeleissä ja herättää särkynyt maakristalli
Neito Senna	Neito Senna on lähtenyt parhaan ystävänsä, Momin, tueksi matkalle mutta myös etsimään omaa paikkaansa maailmassa
Vartija Blade	Vartija Blade on matkalla mukana turvaamassa seurueen kulkua. Hänen toinen tärkeä tehtävänsä oli johdattaa joukko Tulikristallin temppeliin
Vartija Nera	Vartija Nera on myös matkalla turvaamassa seurueen kulkua. Hän on kotoisin Vesikristallin temppelistä ja hänen tehtävänsä on viedä seurue sinne
Thyme Levedueir	Thyme on palkkasoturi, jonka Maakristallin temppeli palkkasi seurueen avuksi. Hän on myös luvannut johdattaa joukon viimeiseen temppeliin tuulikristallin luokse
Astara Levedueir	Astara on Thymen puoliso ja toimii myös seurueen turvaajana

Terakonista paenneet

Sonja Maarentytär	Sonja Maarentytär on maakristallin papitar, joka on joutunut pakenemaan temppelin vastustajien päästessä valtaan.
Len Kamirinpoika	Len Kamirinpoika on merikarhuksi kovin kaunis puolihaltia, joka osaa käyttää ulkoisia avuja hyväkseen pärjätäkseen elämässä. Hän on myös Sonjan nimellinen puoliso ja on auttanut Sonjaa pakenemaan Terakonista

Nemurian m.

Hy

Keski

Läntinen suurmeri

Avalonin salmi

Lounhimeri

Lohikäärmesaar

maailmankartta

Hyytömeri

Keskinen valtameri

Itäinen
suurmeri

neri

kesäaaret

LUKU 1

Tie oli röykkyisempi kuin Senna muistikaan. Ilman kuivuus maistui kielellä ja äänet kantautuivat entistä selkeämpinä hänen korviinsa. Hän erotti Astaran ja Thyminen matalan kapokankielisen keskustelun, Bladen raskaat askeleet ja Neran kevyemmät, hän kuuli hiekan rahinan kärryjen alla ja aasin hörähdykset sen kiskoessa kärryjä eteenpäin.

Namurin pääkaupunki Ignis oli jäänyt kauas taakse, mutta aiemmat tapahtumat eivät päästäneet Sennaa otteestaan. Hän ei ollut koskaan päässyt näkemään tulikristallia tai sen temppeliä, sillä Momi oli matkannut sinne yksin Bladen ja Thyminen kanssa. Siinä missä maakristalli otti papistoonsa ainoastaan naisia, Tulikristallin temppeliin saivat pääsääntöisesti käydä vain miehet. Silti Momi oli tulikristallin papiksi paljastuneen Bladen avulla onnistunut pääsemään kiven puheille ja saanut siunauksen pirstaloituneen maakristallin herättämiseksi.

Maakristallin temppelin tuhosta ja temppelin vastustajien hyökkäyksestä tuntui olevan ikuisuus. Senna muisti yhä viattomat päivänsä temppelissä yhdessä Momin kanssa ja sen, kuinka oli hiljalleen tutustunut yhä paremmin Neraan, joka oli toiminut temppelin vartijana. Mennyt kevät oli ollut onnellinen aina siihen saakka, kun vastustajat olivat siepanneet Momin, hyökänneet temppeliin ja tuhonneet maakristallin. Temppelin vastustajat eivät olleet välittäneet aiheuttamastaan tuhosta ja vaarasta maailmalle. Neljä kristallia pitivät maailman asiat järjestyksessä eikä tasapaino voinut säilyä, jos yksi niistä oli tuhattu.

Tuuli leyhytti Senna hiuksia ja sai ne tunkeutumaan suuhun. Hän pyyhkäisi suortuvat sivummalle. Hän aisti vieressään istuvasta Momista huokuvan lämmön, muttei enää nähnyt ystävänsä kasvoja. Oli onni, että juuri Senna oli menettänyt näkönsä, eikä Momi, jonka hartioille oli säilytetty vastuu maakristallin herättämisestä uudelleen. Senna oli vain mukana matkalla, joka kiersi temppeliltä toiselle. Momi haki siunauksen muilta kristalleilta, jotta pystyisi nostamaan maakristallin lopulta uuteen kukoistukseen ja varmistamaan tasapainon ennen kuin maailma ehtisi suistua kaaokseen.

Senna huokaisi ja käänsi kasvonsa kohti tuulta. Hän maistoi hiekan ilmassa muttei nähnyt Namurin kuivaa maisemaa, jota oli vielä tulomatkalla saanut hämmästellä yhdessä toisten kanssa. Hän muisti kirkkaana hehkuvan sinisen taivaan, jolta aurinko oli korventanut ihon punaiseksi, ja viinipellot, jotka näyttivät vihreiltä lepopaikoilta kaiken kuumuuden keskellä. Namurin kaupunkien hiekanväriset, laatikkomaiset talot olivat kenties tylsää katseltavaa, mutta värikkäät ovien ja ikkunoiden pielet ja kukkivat puut koristivat myös kaupunkimaisena eloisaksi. Nyt tuo kaikki oli kuitenkin vaihtunut epämääräisiin varjoihin, joiden lomassa läikehti toisinaan valoisempia kohtia.

”Kaikki hyvin?” Momi kysyi.

”Ihan hyvin.”

Senna pakotti vastauksen ulos ja hymyn huulilleen. Mitä muutakaan hän olisi voinut sanoa? Itse hän oli tilanteensa aiheuttanut. Jos hän ei olisi lähtenyt iltasella yksin satamaan, hän ei olisi kenties koskaan törmännyt siellä entiseen sulhaseensa, Takeen, joka oli liittynyt temppelin vastustajiin ja lähetetty estämään Momin matka. Senna oli paennut Takea rannikolle ja lopulta kutsunut veden voimaa avukseen. Vesi oli kuullut ja miltei hukuttanut heidät molemmat.

”Olet huokaillut aika raskaasti”, Momi sanoi.

”Anteeksi.”

”En minä sillä. Haluaisin vain auttaa.”

”Et voi tehdä mitään.”

”Mutta yksi maakristallin lahjoista on parantaminen. Minä voin –”

”Et ole opiskellut sitä eikä lahja ole ilmennyt sinulla millään tavalla.”

”Voisin silti yrittää rukoilla kristallia tai sitä, mitä siitä on jäljellä.”

Senna ei vastannut. Totta kai hän oli itsekin pohtinut samaa useamman kerran, mutta myös hylännyt ajatuksen yhtä monesti. Momilla ei ollut koulutusta. Vaikka hän osasi tehdä yksinkertaisia salvoja ja tiesi yrteistä hieman Sennaa enemmän, perustiedot eivät tehneet hänestä osaavaa parantajaa. Siihen tehtävään kouluttauduttiin monen kesän ajan ennen kuin sai oikeasti auttaa ketään. Taipumus myös ilmeni varhaisessa vaiheessa eikä Momilla ollut sitä. Eikö Momi muistanut, kuinka oli puhunut kaupankäynnistä ennen kuin temppeli oli tuhoutunut?

”Minä tunnen olevani vahvempi nyt, kun olen kohdannut myös tulikristallin”, Momi jatkoi, kun Senna pysytteli hiljaa. ”En osaa selittää sitä, tunnen sen vain sisimmässäni. Uskon pystyväni asioihin, joihin en ennen pystynyt.”

”Tulikristalli antaa voimia taisteluun ja tuli on tuhoavaa”, Senna sanoi. ”Ehkä sen rukoileminen tekee sinusta soturin muttei parantajaa.”

”Sinä olet muuttunut.”

”Niin olen. Minä menetin näköni!”

Sennan rinnassa räiskähti niin, että hän säpsähti. Jos hän olisi nähnyt värejä, olisi hänen silmissään välkkynyt punaista. Hän ei ollut koskaan sanonut Momille pahasti. He eivät riidelleet, sillä he olivat parhaita ystäviä. Jos Sennaa suututti, hän kietoi tunteet koteloon sisimpäänsä ja yritti löytää sopuratkaisun. Hän kaihtoi erimielisyyksiä ja yritti aina olla sovitteleva. Sellainen hän oli, mutta nyt hän pakahdutti. Momin sanat soivat hänen korvissaan ärsyttävänä, säälinä ja typerinä, lapsellisina jopa. Hän ei halunnut kuulla yhtään enempää.

”En vieläkään ymmärrä, miten se tapahtui”, Momi sanoi.

Eipä tietenkään! Ei kukaan voinut ymmärtää, ei Senna ymmärtänyt edes itse. Senna oli ollut se aalto, joka oli pyyhkäissyt rannan ylitse ja heittänyt Taken jonnekin kauemmas. Hän oli melkein hukuttanut itsensä omalla voimallaan, mutta hukkumisen sijaan hän oli kuin olikin selvinnyt.

Take oli karannut paikalta, ja Senna kadottanut näkönsä. Vesi oli antanut mutta se oli myös ottanut. Senna oli ylittänyt rajan. Koska vesi oli aiemmin antanut hänelle näkyjä, hän oli kuvitellut, että se oli hänen puolellaan. Hän oli uskonut Neran puheisiin siitä, että näyt olivat vesikristallin lahja. Hän oli kuvitellut, että hän voisi kuulua vesikristallille samalla tavoin kuin Momi kuului maakristallille ja Blade tulikristallille. Totuus taisi olla, ettei hän kuulunut kenellekään. Hän oli käyttänyt väärin veden voimaa ja saanut rangaistuksen. Hän ei ollut veden voiman arvoinen, kuten ei ollut maakristallinkaan arvoinen.

Näön katoamisen myötä oli kadonnut myös veden antama näkykyky. Senna oli vasta alkanut hieman ymmärtää salaperäistä taitoaan mutta nyt hän ei voinut enää harjoittaa sitä. Jos joku veisi hänet rantaan, hän voisi tuijottaa vettä muttei nähdä sitä, ja vain veteen katsominen oli tuonut hänelle aiemmat näyt.

Hetken Senna oli saanut uskoa olevansa erityinen, samalla tavalla merkitävä kuin kaikki muutkin tälle matkalle lähteneet, mutta nyt tunne oli riistetty häntä. Hän oli vain taakka muille, rasite, jota täytyi kantaa mukana, koska häntä ei voinut tienpientareellekaan jättää. He olivat joutuneet ostamaan kärryt ja aasin vain, jotta Sennakin saataisiin kuljetettua Avaloniin. Totta kai kärryissä kuljivat myös matkatavarat, mutta ne oli jaksettu kantaa aiemminkin. Kärryihin käytetty raha oli pois muusta, ja se johtui ainoastaan Sennasta. Muut kärsivät, jotta hän saattaisi jatkaa matkaansa.

“Haluatko puhua siitä?” Momi yritti jälleen.

Senna kohautti olkapäitään. Mitä hän olisi voinut sanoa? Hän ei ollut edes kertonut kenellekään kyvyistään. Hän oli keskustellut niistä vain Neran kanssa, vaikka Momi oli hänen paras ystävänsä. Jos hän kertoisi nyt, Momi tuntisi itsensä petetyksi eikä suotta. Sitä paitsi kyvyistä ei ollut järkeä puhua, jos ne oli menettänyt.

“Osuiko silmiisi jotain, kun se aalto pyyhkäisi ylitsesi? Sekin on käsittämättömän tarina: aalto tyyneltä mereltä. En ole koskaan kuullut vastaavasta.”

”En muista yksityiskohtia”, Senna sanoi. ”Eikä sillä ole väliä. Tapahtunut mikä tapahtunut.”

”Totta kai sillä on väliä. Kun yritämme löytää sinulle apua, meidän on tiedettävä kaikki, mikä on voinut vaikuttaa asiaan.”

Senna puri hampaitaan yhteen ja veti syvään henkeä. Hän halusi karjua. Momin ääni oli niin alentuva!

”Eikö sinun pitäisi huolehtia kristallista eikä minusta?”

”En voi kristallille mitään juuri nyt. Voin aivan hyvin keskittyä sinuun. Sitä paitsi sinäkin olet temppelin kasvatti. Sinusta huolehtiminen on kristallin tahdon toteuttamista.”

”Sinun ensisijainen tehtäväsi on herättää kristalli, ei hössöttää minun ympärilläni.”

”En minä hössötä. Minä välitän sinusta. Haluan auttaa.”

”No, et voi! Usko jo!”

Senna tunsu poltteen silmiensä takana. Jokin asia ainakin oli ennallaan. Hän pystyi yhä itkemään, vaikkei juuri nyt olisi halunnutkaan. Momin tuhahtus kantautui hänen korviinsa ja väänsi hänen sydämensä ruttuun. Hänen olisi pitänyt hillitä kielensä, mutta Momin sanoja oli aina vain vaikeampi kestää. Kukaan ei voinut tehdä mitään Sennan hyväksi. Miksei Momi voinut hyväksyä sitä ja keskittyä omaan elämäänsä? Hänellä oli tärkeämpiäkin asioita mietittävänään kuin Sennan näkökyky.

Kärryihin laskeutui kylkiin pistelevä hiljaisuus. Senna nieleskeli aikansa, kunnes kyynелеet suostuivat jäämään vain hänen sisimpäänsä. Hän ei itkisi. Hän ei halunnut olla enää yhtään heikompi. Tavalla tai toisella hänen olisi kammettava itsensä ylös tästä suosta eikä hän voinut olettaa muiden auttavan tehtävässä. Muilla oli omia, tärkeämpiä asioita hoidettavanaan.

Senna havahtui, kun kärryt pysähtyivät. Jokin ilmassa oli alkanut muuttua. Kun he olivat lähteneet Ignisistä, kuivuus oli saanut ihon käpristymään ja liimannut

hiekan kieleen, mutta nyt oli hieman raikkaampaa, jopa kosteampaa. Senna oli torkkunut lopun päivää sen jälkeen, kun oli onnistunut tölväisemään Momia, joten hänellä ei ollut aavistustakaan, kuinka pitkän matkan he olivat kulkeneet.

”Tien pää tänään”, Senna kuuli Astaran sanovan. Hän tunnusteli kärryn kylkeä sormillaan ja lähti hivuttautumaan kohti takapäätä. Karhea puu takertui kiinni helmaan eikä halunnut päästää häntä otteestaan. Pakarat anoivat armoa pitkästä istumisesta ja selkää kolotti. Olisipa hänkin voinut kävellä tai edes pistäytyä pusikossa omin avuin. Avuttomuus oli kamalinta. Senna oli jo pienestä pitäen huolehtinut itsestään. Nyt hän sotki syödessään, kompuroi jokaiseen kiveen ja puunjuureen, ei saanut vaatteita oikein päin ylleen eikä kyennyt edes etsimään yksin sopivaa pusikkoa, johon tehdä tarpeensa. Hän oli muiden armoilla. Kuinka kauan muut jaksaisivat häntä? Heräisikö hän jonain aamuna yksin tuntemattomasta paikasta vailla toivoa selviytyä edes hengissä?

”Anna minun auttaa”, Neran ääni sanoi. Senna ei ehtinyt estellä, kun kädet tarttuivat häntä vyötäröltä ja auttoivat alas kärryistä. Jalat horjuivat hetken, ennen kuin hän löysi taas tasapainon.

”Minun täytyy...” Senna mutisi ja yritti viitata siihen suuntaan, jossa oletti tien pientareen olevan.

”Vien sinut”, Nera sanoi. Hän lähti taluttamaan Sennaa pois kärryiltä. Jokainen askel oli epäröivä. Senna yritti tunnustella maata jalkojensa alla ja luoda käsityksen ympäristöstään. Nera johdatti hänet heinikkoon, joka pisteli nilkkoja ja kasteli helman. He kiersivät jonkin esteen, minkä jälkeen Nera ilmoitti, että tähän paikkaan oli turvallista kyykistyä.

”Odotan pensaan toisella puolella. Sano vain, jos tarvitset apua.”

Senna tyytyi nyökkäämään. Hän mietti, oliko jo niin pimeää, ettei Nera nähnyt elettä, mutta haltianaisten askeleet etääntyivät, joten kaipa tämä oli nähnyt nyökkäyksen.

Kun Senna nousi takaisin pystyyn, Nera oli hetkessä hänen vierellään. Yhdessä he palasivat kohti kärryjä, ja pian Senna jo kuuli tulen räiskeen. Muut olivat

ehtineet sytyttää nuotion ennätyksellisen nopeasti. Nera auttoi hänet lämpöön istumaan ja istahti viereen. Heidän reitensä hipaisivat toisiaan, ja Sennan ihokarvat nousivat pystyyn pitkästä hameesta ja lämmöstä huolimatta. Hänen sydämensä alkoi lyödä kiihkeämmin, ja hän toivoi, etteivät muut pystyneet lukemaan hänen hermostuneisuuttaan. Nuotion ympärillä kävi kuitenkin kiivas keskustelu, joten ehkäpä häneen ei kiinnitettäisi huomiota.

”Meidän olisi parasta löytää jokin kylä pian”, Blade sanoi. ”Tästä leivästä ei ole aamun jälkeen mitään jäljellä ja juustoakin on enää nokare.”

”Ehkä meidän pitäisi asettaa ansalangat täksi yöksi. En panisi pahakseni tuoretta lihaa”, Thyme vastasi.

”Ei meillä ole aamulla aikaa nylkemiseen ja lihan käsittelyyn, jos aiomme ehtiä pitkän päivämatkan taas”, Blade sanoi.

”Eikö täältä löytyisi jotain villivihanneksia ja yrttejä, joilla pärjäämme seuraavaan kylään asti?” Momi kysyi.

”Nyt on liian pimeää sellaisten etsimiseen”, Blade sanoi.

”Minä asetan edes yhden ansalangan iltasen jälkeen”, Thyme päätti. ”Jänis vain mureutuu matkan aikana, jos sen nylkee vasta seuraavana tai sitä seuraavana päivänä.”

”Minä samaa mieltä”, Astaran ääni kuului hieman kauempaa.

”Miten vain”, Blade tuhahti.

”En minäkään lihaa pahakseni panisi”, Momikin sanoi.

”Senna? Nera?” Thyme kysyi.

”En ole koskaan kieltäytynyt kunnon paistista”, Nera vastasi.

”Miten vain”, Senna sanoi hetken hiljaisuuden jälkeen.

”Sitten se on päätetty”, Thyme sanoi. Äänessä oli tyytyväisyyttä. Oliko Thymestä tulossa heidän johtajansa? Mies tuntui yhä useammin ottavan vastuun päätöksistä. Senna oli myös pannut merkille, että Thyme oli jatkuvasti eri mieltä Bladen kanssa. Miehet eivät sanoneet suoraan mitään, mutta ilmassa oli aistittavissa kummallisia jännitteitä. Ne syntyivät sanoista, joita ei sanottu, mutta jotka

kuulsivat läpi äänenpainoista. Jälleen kerran Sennaa harmitti, ettei hän pystynyt lukemaan ilmeitä. Jotain oli tekeillä. Oikeastaan hän olisi halunnut kysyä Momilta, oliko tämäkin huomannut saman, mutta Momi ei ollut puhunut hänelle mitään aiemman riidan jälkeen. Ehkä hän oli onnistunut karkottamaan ystävänsä luotaan lopullisesti.

Senna sai käteensä palan leipää ja pienen siivun juustoa. Leipä oli kuivaa ja juustosta löyhähti haju, jota siinä ei ollut aiemmin ollut. Senna ei kuitenkaan valittanut vaan ryhtyi pureskelemaan pientä annostaan. Nuotion suunnasta nousi parempi tuoksu, joten ilmeisesti aineksia keittoon oli ollut vielä jäljellä.

“Saavumme pian taas Suurmetsään”, Nera sanoi yllättäen.

“Toivottavasti se ei tarkoita uutta visiittiä puukiipijäserkkujesi luona”, Blade sanoi.

“Ei ole tarkoitus.” Neran ääni oli hitusen hapan, vaikka yleisesti ottaen hän tuntui tulevan Bladen kanssa juttuun miltei yhtä hyvin kuin Momi, ellei jopa paremmin. “Jatkamme rannikon suuntaisesti.”

“Onko temppeli rannikon lähellä?” Momin äänessä kuului innostus.

“Ei. Meidän täytyy kulkea Furin satamakaupunkiin ja purjehtia sieltä Avalonin pääkaupunkiin Nebuun. Vasta sieltä jatkamme matkaa kohti temppelikylää. Sekä Nebu että temppeli on kuitenkin piilotettu usvaan.”

“Miksi ihmeessä? Olen kuitenkin kuullut, että kauppalaivat purjehtivat Kapokasta Nebuun”, Thyme ihmetteli.

“Haltiat päätyivät tähän ratkaisuun sotien jälkeen. On totta, että laivareitit Kapokasta kulkevat Nebuun, mutta yksikään laiva ei silti löydä perille, jos emme salli sitä. Nebun papisto lähetetään merelle siunaamaan laivat, jotka olemme valmiita vastaanottamaan. Jos miehistö käyttäytyy sopimattomasti, voidaan siunaus kuitenkin poistaa, eikä se laiva purjehdi Nebuun enää koskaan”, Nera selitti.

“Eli piilottelette pikkusaarillanne muulta maailmalta samalla tavalla kuin serkkunne metsän keskellä”, Blade sanoi.

*T*ulikristallin temppeli ja kuuma Namur jäävät taakse, kun Momin ja hänen seuralaistensa matka jatkuu kohti Avalonissa sijaitsevaa Vesikristallin temppeliä. Kaikki ei kuitenkaan ole ennallaan, sillä Senna on menettänyt näkönsä salaperäisessä onnettomuudessa, Momin mieltä painaa huoli Bladen luotettavuudesta eikä Astarankaan kulku ole huoletonta.

Samaan aikaan Sonja kulkee laivalla kohti Namuria. Minolaan hän ei voinut enää jäädä temppelin vastustajien tuomittua hänet kristallinoidaksi. Nyt hän aikoo seurata Momin jalanjäljissä ja herättää maakristallin itse.

Mikä odottaa matkalaisia perillä Avalonissa ja selviääkö Sonja meren tyrskyissä perille Namuriin?

Veden vaisto on Kristallin lapset -fantasiasarjan kolmas osa. Se jatkaa tarinaa, jonka aloittivat Maan mahti (2015) ja Tulen tahto (2017).

Kannen kuva: Eveliina Kronqvist